

Arrest

nr. 350 371 van 14 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat AUNDU BOLABIKA
August Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 11 juni 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, tot terugleiding naar de grens (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) en van een *“décision de transfert vers l’Allemagne”*.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat AUNDU BOLABIKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers aanwezigheid in het Rijk werd vastgesteld op 1 december 2015. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging besliste dezelfde dag tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 6 april 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. De geldigheid van deze beslissing werd vervolgens bij verscheidene controles herbevestigd.

1.3. Nadat verzoeker op 2 juni 2026 weer was aangetroffen toen hij overlast veroorzaakte, nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, nu ook was vastgesteld dat hij voorheen in Duitsland een verzoek om internationale bescherming had ingediend, de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

1.4. Verweerder verzocht de Duitse autoriteiten op 4 juni 2026 om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, terug te nemen.

1.5. De Duitse autoriteiten weigerden op 8 juni 2026 het terugnameverzoek in te willigen op basis van de vaststelling dat verzoekers verzoek om internationale bescherming bijna tien jaar geleden werd ingediend, dat hij zich nooit meer aanbood en dat niet kan worden uitgesloten dat hij het Schengengrondgebied gedurende meer dan drie maanden verliet.

1.6. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 11 juni 2026 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied en de beslissing tot terugleiding naar de grens, die verzoeker op 11 juni 2026 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ ZUID op en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(l):

naam: [K.Z.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 § 3, 1° : er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 10 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Pakistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn."

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens, die zijn opgenomen in één akte, vormen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die ook op 11 juni 2026 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, vormt de derde bestreden beslissing.

De "décision de transfert vers l'Allemagne", die verzoeker schijnbaar meent te kunnen terugvinden in de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 2 juni 2026 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, vormt de vierde bestreden beslissing.

2. De regularisatie van het verzoekschrift

Aan verzoeker werd de dag voor de terechtzitting meegedeeld dat de inventaris die bij het verzoekschrift werd gevoegd de aangebrachte stukken niet correct weergaf. Hij werd erop gewezen dat de stukken met nummers 3 en 4 niet werd toegevoegd en dat hij tot op de terechtzitting de mogelijkheid had om het vastgestelde gebrek te regulariseren. Er werd hem ook duidelijk toegelicht dat indien de regularisering niet tijdig zou gebeuren het verzoekschrift, gelet op artikel 2.55, § 2, derde lid van de RvV-wet, zou worden geschrapt van de rol.

Ter terechtzitting stelde de advocaat die verzoeker vertegenwoordigde dat de stukken met nummers 3 en 4 niet beschikbaar waren en dat zij daarom de inventaris wenste aan te passen. De verwijzing naar de stukken met nummers 3 en 4 werd in de bij het verzoekschrift gevoegde inventaris geschrapt.

Na de terechtzitting is gebleken dat dominus litis om 11.16 uur, dus tijdens de terechtzitting en nadat de inventaris reeds was aangepast, via JBox alsnog twee, niet genummerde, foto's overmaakte. De Raad kan slechts vast stellen dat deze stukken niet “op de zitting” werden aangebracht, terwijl dit, gelet op artikel 2.55, § 2, derde lid van de RvV-wet het laatst mogelijke ogenblik is om, in het raam van een regularisatie, stukken aan te brengen. Met deze documenten kan dus geen rekening worden gehouden. Daarenboven zou het in aanmerking nemen van deze stukken leiden tot de vaststelling dat de ter terechtzitting door de loco optredende advocaat aangepaste inventaris niet correct verwijst naar de neergelegde stukken, wat zou impliceren dat het beroep van de rol moet worden geschrapt.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat geenszins blijkt dat ten aanzien van verzoeker een overdrachtsbesluit werd genomen. Het beroep is daarom onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de niet bestaande “*décision de transfert vers l'Allemagne*”.

3.2. In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 2 juni 2026 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen aan te vechten dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/5/1, § 1, tweede lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 71 van dezelfde wet tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

3.3. Daarnaast moet erop worden gewezen dat in het belang van een goede rechtsbedeling de rechtszoekende in regel, behoudens indien de wetgever uitdrukkelijk anders zou hebben voorzien, voor elke vordering een afzonderlijk geding dient aan te spannen om de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak*, 2. *Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

De Raad stelt vast dat verzoeker in casu naast een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot terugleiding naar de grens ook een beslissing tot afgifte van een inreisverbod aanvecht.

Er moet worden geduoid dat artikel 2.28 van de RvV-wet bepaalt dat de Raad gebruik dient te maken van de urgente procedure indien een beroep is gericht tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Een beroep tegen een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod dient daarentegen in beginsel te worden behandeld via de gewone procedure. Wanneer een partij twee of meer beslissingen wenst te bestrijden en de Raad, gelet op de wettelijke bepalingen en het vrijwaren van de rechten van alle partijen, verschillende procedures dient te hanteren, dan kunnen deze beslissingen uiteraard niet gelijktijdig in één verzoekschrift worden aangevochten. De toepassing van de gewone procedure impliceert immers het hanteren van andere termijnen die niet verenigbaar zijn met de vereiste om op korte termijn een arrest te vellen in urgente zaken. Het gebruik van de urgente procedure in betwistingen die, overeenkomstig de wet, dienen te worden behandeld in de gewone procedure impliceert dat afbreuk wordt gedaan aan de rechten van de verwerende partij, die zou verplicht worden om kortere verweertermijnen te respecteren in geschillen waar er hiertoe geen noodzaak bestaat. Het opdelen van een beroep zou de rechtsstrijd daarnaast onoverzichtelijk maken. Verzoeker kan in casu dus niet op ontvankelijke wijze verscheidene beslissingen gelijktijdig aanvechten die een afzonderlijk procedureverloop dienen te kennen. Artikel 2.28, § 4 van de RvV-wet voorziet weliswaar nog in de mogelijkheid om “*reeds hangende beroepen*” over te hevelen naar de urgente procedure, maar in casu is er geen sprake van een reeds eerder ingesteld beroep, dat in staat is, tegen een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Het komt daarenboven aan een rechter bij de Raad – en dus niet aan de partijen – toe om te besluiten of er een zodanige verknochtheid tussen beslissingen bestaat dat deze best samen worden behandeld. Verzoeker zet trouwens ook niet uiteen waarom hij meent dat hij geen afzonderlijk beroep tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kon indienen of dit beroep, met miskennis van de wet, urgent zou kunnen of dienen te worden behandeld.

Het feit dat een partij die verscheidene beslissingen wil aanvechten meer dan één beroep dient in te stellen houdt niet in dat, zoals verzoeker ter terechtzitting lijkt te willen voorhouden, de toegang tot de rechter wordt beperkt.

Het beroep gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod is, nu het samen met een beroep tegen een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit – die moeten worden behandeld via de urgente procedure – werd ingediend en een gelijk procedureverloop niet mogelijk is, onontvankelijk.

3.4. Voorts moet worden geduid dat artikel 2.31, § 5 van de RvV-wet het volgende bepaalt:

“Indien het beroep een beslissing tot terughouding of een verwijderingsbesluit betreft, wordt de uitvoering van deze beslissing automatisch geschorst, tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep, tenzij de betrokkene uitdrukkelijk instemt met de uitvoering ervan.”

Aangezien de tweede bestreden beslissing een beslissing tot terugleiding naar de grens is – wat een verwijderingsbesluit is – en het beroep tot nietigverklaring, gelet op artikel 5.12, § 1 van de RvV-wet, tijdig werd ingediend, is de vraag van verzoeker om in afwachting van een beslissing over het verzoek tot nietigverklaring – waarover met dit arrest wordt geoordeeld – de tenuitvoerlegging van de verwijdering te schorsen doelloos.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing tot terugleiding naar de grens.

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62, 47/1, 47/2, 47/3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij betoogt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“A. Quant à la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et 62 de la loi [d]u 15/12/1980 sur les étrangers, relatifs à la motivation des actes administratifs

Attendu que les décisions contestées sont prises en violation des dispositions légales et principes généraux de droit cités au moyen en ce que la partie adverse avance l'illégalité du requérant sur territoire belge. Alors que ce dernier vit une vie privée et familiale avec sa compagne européenne en Belgique.

Que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet (C.C.E., n° 164 943 du 30 mars 2016).

Qu'il y a lieu de retenir une faille au principe de bonne administration, devoir de minutie et de collaboration procédurale et de conclure à la violation des articles cités au moyen.

En ce moyen, la décision attaquée est illégale et devrait être suspendue puis annulée.

B. Quant à la violation 7, 47/1 et 2, et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers et articles 8 et 13 CEDH sur la vie privée et l'effectivité du recours ;

L'administration reproche la non-exécution d'une décision précédente, alors que ce dernier est éligible de l'article 47/1 en sa qualité d'autre membre de la famille d'un citoyen de l'union.

Que rappelle le requérant, l'article 47/1, 1° de la loi du 15 décembre 1980 vise expressément, comme “autre membre de la famille d'un citoyen de l'Union”, le partenaire non visé par l'article 40bis, §2, 2°, avec lequel le citoyen de l'Union entretient une relation durable dûment attestée.

L'Office des étrangers confirme que cette catégorie couvre le partenaire non enregistré, c'est-à-dire le partenaire de fait d'un citoyen UE accompagné ou rejoint. Ce qui est le cas en espèce, vu que le requérant entretient une relation amoureuse des longues dates avec Madame [K.A.M.], d'origine polonaise, mais installée légalement en Belgique.

En droit de l'Union, cette protection trouve son fondement dans l'article 3, §2, b) de la directive 2004/38/CE, qui impose à l'État membre d'accueil de favoriser l'entrée et le séjour du partenaire avec lequel le citoyen de l'Union entretient une relation durable, dûment attestée, et de procéder à un examen approfondi de la situation personnelle avec motivation de tout refus.

L'article 47/1 a précisément pour objet de couvrir les situations dans lesquelles la relation familiale existe en fait, sans être formalisée juridiquement. En l'espèce, le requérant est partenaire de fait d'une citoyenne de l'Union légalement installée en Belgique, au sens de l'article 47/1, 1° de la loi du 15 décembre 1980. Il appartient dès lors à l'administration d'examiner de prendre compte de cet élément préalablement à l'adoption des mesures de transfert, d'éloignement ainsi que l'interdiction d'entrée, vu qu'il est éligible de l'exception Dublin quant à toute décision de transfert prise dans ce cadre.

Quant à la violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, la partie adverse n'a pas examiné adéquatement la situation du requérant sous l'angle de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et article 8 de la Convention européenne de droit de l'homme relative à la vie privée et familiale.

Alors que l'Art. 74/13 prévoit : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Force est de constater que la décision contestée consiste à l'éclatement de la cellule familiale du requérant avec sa polonaise installée en Belgique. Il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation insuffisante et partant illégale ;

Qu'il y a lieu de retenir la violation de l'article 74/13 de la loi du 15/12/1980 sur les étrangers, des article[s] 7 et 24 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

Qu'il y a lieu de déduire que la motivation de la décision attaquée résulte d'une erreur manifeste d'appréciation et du défaut de minutie.

Quant à violation des articles 8 et 13 CEDH relatif au droit à un recours effectif

En ce qu'en date du 2 juin 2026, le requérant a fait l'objet d'une décision de transfert vers l'Allemagne. Cette décision retient principalement un prétendu risque de fuite fondée sur son absence de titre de séjour et sur le fait qu'une précédente mesure d'éloignement n'aurait pas été exécutée.

Qu'en date du 11 juin 2026, l'Office des étrangers a adopté à son encontre une décision comportant un ordre de quitter le territoire, une mesure de maintien en centre fermé et une interdiction d'entrée d'une durée de deux ans. L'administration affirme notamment que le requérant ne disposerait pas d'une vie familiale en Belgique et qu'aucune atteinte aux articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme ne serait établie.

Force est de constater que cette appréciation n'est pas correcte en ce que, le requérant entretient une relation affective stable et réelle avec sa compagne, ressortissante européenne de nationalité, résidant légalement en Belgique. Son couple partage une véritable communauté de vie depuis des longues durées avec une citoyenne européenne. Cette relation constitue une vie privée et familiale effective au sens de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Que de ce fait, l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme garantit le droit au respect de la vie privée et familiale. Avant toute mesure restrictive de liberté ou mesure d'éloignement, l'administration doit procéder à un examen concret, individualisé et proportionné de la situation personnelle de l'étranger. Or, en l'espèce, la décision attaquée se limite à affirmer que le requérant ne disposerait pas d'une vie familiale en Belgique. Cette affirmation ne correspond pas à la réalité. Alors que, le requérant entretient une relation durable avec une citoyenne européenne installée en Belgique.

Qu'il ressort de la motivation de la décision de maintien en centre fermé que, l'administration n'a pas procédé à un examen concret de la durée de leur relation, de l'intensité des liens affectifs, de leur projet de vie commune ni de l'impossibilité ou de la difficulté pour sa compagne européenne de poursuivre cette relation hors du territoire européen. La motivation apparaît dès lors insuffisante.

Que le requérant rappelle que, le Conseil de céans sanctionne régulièrement l'absence de prise en compte d'éléments essentiels du dossier comme constitutive d'une erreur manifeste d'appréciation.

Que la jurisprudence constante du Conseil du contentieux des étrangers impose à l'administration de procéder à une mise en balance concrète, individualisée et rigoureuse entre l'intérêt de l'État, et le droit à la vie familiale.

Qu'une motivation générale et abstraite ne satisfait pas aux exigences de l'article 8 CEDH. A ce propos il devrait être fait application dans son chef de l'article 8 CEDH et 22 de la constitution belge.

Que dans le cas d'espèce, le requérant dénonce l'absence de mise en balance concrète équivaut à une violation manifeste de l'article 8 CEDH en ce que son droit au respect de la vie privée et familiale, garanti par l'article 8 de la CEDH, l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, ainsi que par les articles 47/1 et 47/3 de la loi du 15 décembre 1980, lus à la lumière de l'article 3, §2, b) de la directive 2004/38/CE n'a pas été pris en compte par l'administration.

Alors qu'il entretient une relation effective, stable et durable avec une citoyenne européenne légalement installée en Belgique. Cette relation relève non seulement du champ de l'article 47/1, 1°, de la loi du 15 décembre 1980, mais également de la notion autonome de vie familiale protégée par l'article 8 de la CEDH.

Que la Cour européenne des droits de l'homme rappelle que l'existence d'une vie familiale ne dépend pas exclusivement d'un mariage ou d'un lien formel, mais de la réalité concrète des liens personnels, affectifs et sociaux entre les personnes concernées.

Que la Cour EDH considère également que l'article 8 protège la vie privée, laquelle comprend l'identité personnelle, l'intégration sociale, les relations affectives et le droit de nouer et développer des relations avec autrui. Une relation de couple stable avec une citoyenne européenne, accompagnée d'un projet de vie commun en Belgique, relève donc à tout le moins de la vie privée, et, lorsque les liens sont suffisamment établis, de la vie familiale.

Que l'administration ne pouvait dès lors rejeter la demande ou prendre une mesure d'éloignement sans procéder à une mise en balance concrète et individualisée des intérêts en présence. Cette mise en balance devait tenir compte notamment de la durée de la relation, de son intensité, de sa stabilité, de la situation légale de la partenaire européenne en Belgique, de l'existence d'un projet de vie commun, des preuves produites, de l'impact concret d'un éloignement sur le couple, ainsi que de la possibilité réelle ou non pour la citoyenne européenne de poursuivre sa vie familiale dans un autre État.

Que la Cour EDH exige, dans ce type de matière, un examen effectif de la proportionnalité de l'ingérence. Dans l'arrêt Jeunesse c. Pays-Bas, la Cour a rappelé que les autorités doivent procéder à une appréciation équilibrée entre l'intérêt de l'État à contrôler l'immigration et l'intérêt de l'étranger et de sa famille à poursuivre leur vie familiale. La Cour constitutionnelle belge rappelle également que le droit au respect de la vie familiale au sens de l'article 8 CEDH fait partie des droits fondamentaux protégés dans l'ordre juridique de l'Union. En l'espèce, relation affective réelle, stable et durable entretenu avec sa compagne citoyenne européenne légalement installée en Belgique n'a pas été pris en compte.

Que ceci sous-entend méconnaissance par la partie adverse de l'article 8 de la CEDH, l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, ainsi que les articles 47/1 et 47/3 de la loi du 15 décembre 1980, lus à la lumière de l'article 3, §2, b) de la directive 2004/38/CE, vu que cette relation relève à tout le moins de la vie privée, et, au regard des éléments produits, de la vie familiale protégée.

Alors qu'il lui appartenait à procéder à une mise en balance concrète, individualisée et proportionnée des intérêts en présence. En s'abstenant d'examiner sérieusement l'intensité, l'ancienneté et la stabilité des liens du couple, ainsi que les conséquences concrètes d'un éloignement sur la citoyenne européenne et sur le projet de vie commune, la décision attaquée viole les dispositions précitées et doit être annulée.

Quant à la violation de l'article 13 CEDH

La décision de transfert vers l'Allemagne Dublin III prise sur base de l'article 27, §§1 et 3 du règlement UE n°604/2013 "Dublin III", prévoit un recours effectif en fait et en droit contre la décision de transfert et impose que le droit national permette soit de rester, soit une suspension automatique, soit une demande de suspension dont l'exécution du transfert est suspendue jusqu'à la première décision sur la suspension.

En droit belge recours un recours CCE, contre une décision de transfert est prévu dans les articles 39/2, 39/57 et surtout 39/82 de la loi du 15 décembre 1980. L'annexe 13 septies mentionne également la possibilité d'une demande de suspension sur la base de l'article 39/82.

Dans le cas d'espèce, l'éloignement du requérant avec interdiction d'entrée sont pris en violation de l'article 13 CEDH combiné avec les articles 8 CEDH, et 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE, en son recours doit être effectif, et l'éloignement ne peut pas rendre le recours illusoire lorsqu'un risque sérieux est invoqué. Or le requérant fait évocation du risque de la violation de l'un de ses droit fondamentaux, prévu dans l'article 8 CEDH.

Aussi, l'interdiction d'entrée de 2 ans pris sur base des articles 74/11 et 74/12 de la loi du 15 décembre 1980, lus avec article 11 de la directive retour 2008/115/CE, accompagne une décision de retour et l'article 11 de la directive encadre les cas où elle peut être imposée.

Selon la CJUE, l'interdiction d'entrée produit ses effets après le départ effectif du territoire des États membres. Ce qui met en mal son droit de rester. En l'espèce, le requérant invoque son droit à un recours effectif d'une part et d'autre part, son droit de rester sur le territoire jusqu'à ce qu'il soit statué sur la demande de suspension, sur la base de l'article 27, §3, du règlement Dublin III, des articles 39/2, 39/57 et 39/82 de la loi du 15 décembre 1980, ainsi que des articles 8 et 13 de la CEDH et de l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. Une attitude contraire serait de nature à vider son recours de son effet effectif. Le présent recours doit être effectif. Ce qui implique que le requérant reste sur le territoire pendant que Votre Conseil exerce le contrôle juridictionnel qui lui est confié.

De ce fait, il sollicite dès lors l'application dans son chef du droit de rester sur le territoire belge. À défaut, le recours perdrait toute utilité pratique et les garanties offertes par le droit de l'Union européenne seraient privées d'effet utile.

Ce qui constitue une violation des dispositions légales citées aux moyens en ce compris, la violation des principes généraux de bonne administration, de proportionnalité."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste en de tweede bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissingen werden genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, daar verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de hertoe vereiste documenten. Hierbij heeft verweerder aangegeven dat verzoeker niet beschikt over een geldig paspoort met een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Verweerder heeft tevens uiteengezet de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te hebben genomen. Hij heeft opgemerkt dat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en niet aangaf medische problemen te hebben. Verweerder heeft ook toegelicht waarom hij een risico op onderduiken weerhield. In de tweede bestreden beslissing is duidelijk aangegeven dat deze werd genomen op grond van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op het risico op onderduiken, aan verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek wordt toegekend. In deze verwijderingsbeslissing heeft verweerder daarnaast uitgelegd waarom hij deze beslissing verenigbaar acht met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Verzoeker stelt in wezen dat hij een duurzame relatie heeft met een Poolse vrouw en dat verweerder heeft nagelaten deze relatie bij het nemen van de eerste en de tweede bestreden beslissing te betrekken.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker, nadat hij op 2 juni 2026 was aangetroffen bij een politiecontrole, werd gehoord. Er werd hem uitdrukkelijk gevraagd naar de eventuele aanwezigheid van een partner met wie hij "een duurzame relatie" heeft in België. Verzoeker verklaarde dat hij geen dergelijke

relatie had. Hij stelde tevens geen familie of kinderen in België te hebben en verduidelijkte in het Rijk te verblijven met het oog op een tewerkstelling. Tijdens een later gesprek met een terugkeercoach lichtte verzoeker wel nog toe dat hij een relatie heeft met een Poolse vrouw, maar hij deelde geen naam of ander identiteitsgegevens mee en gaf ook geenszins aan met deze vrouw een gezin te vormen. Bijgevolg kan niet worden besloten dat verweerder onzorgvuldig optrad, een kennelijke appreciatiefout maakte of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schond door in de eerste bestreden beslissing weer te geven dat verzoeker niet verklaarde dat hij enig gezinsleven in België had en dus niet kon worden besloten dat artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden door het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4.2.3. Nu geenszins blijkt dat verzoeker “*een deugdelijk bewezen duurzame partnerrelatie*” heeft met een burger van de Unie, kan ook niet worden besloten dat de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet in casu van toepassing zijn. Tot een schending van voormelde wetsbepalingen kan bijgevolg niet worden besloten.

4.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet voorts worden opgemerkt dat de eerste en de tweede bestreden beslissing de bestaande verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigen. Het staat immers niet ter discussie dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de voormelde beslissingen hebben niet tot gevolg dat hem enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat deze beslissingen een inmenging zouden kunnen vormen in enig gezinsleven – zo dit al zou bestaan – van verzoeker, die zou nopen tot een toetsing aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde vereisten. Daarenboven moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Zo verzoeker al enig relatie zou hebben met een vrouw in België, dan blijkt geenszins dat hij deze relatie enkel in het Rijk kunnen verderzetten. Artikel 8 van het EVRM vormt ook geen vrijgeleide om de verblijfsrechtelijke regels te miskennen. Verzoeker maakt met zijn theoretische uiteenzetting omtrent wat allemaal onder de noemer privéleven kan vallen tevens niet aannemelijk dat enig aspect van zijn privéleven dat effectief onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen door de eerste of de tweede bestreden beslissing effectief in het gedrang wordt gebracht. Betreffende de relatie die verzoeker voorhoudt te hebben, dient te worden herhaald dat hij het bestaan ervan niet overtuigend aantoonde en dat evenmin vaststaat dat hij deze relatie enkel kan verderzetten indien hij in het Rijk verblijft. Er dient verder te worden benadrukt dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was – hetgeen in casu het geval is, daar verzoeker meermaals werd gewezen op de verplichting om het grondgebied van het Rijk te verlaten – er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoekers betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die kon verhinderen dat de eerste en de tweede bestreden beslissing werden genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.5. Aangezien de bescherming die wordt geboden door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten en door artikel 22 van de Grondwet vergelijkbaar is met deze geboden door artikel 8 van het EVRM en gelet op het voorgaande kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat deze bepalingen werden geschonden.

4.2.6. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder, behoudens in het geval meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag hiertoe een beletsel vormen, een bevel om het grondgebied moet afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. In voorliggende zaak staat het niet ter discussie dat verzoeker niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat hij niet beschikt over een geldig paspoort met een geldig visum of een verblijfstitel. Aangezien ook niet kan worden vastgesteld dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag in voorliggende zaak spelen, kan niet worden geconcludeerd dat verweerder artikel 7 van de Vreemdelingenwet schond.

4.2.7. Door uiteen te zetten dat artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten vereisten dat hij kan beschikken over een effectief rechtsmiddel toont verzoeker niet aan dat de eerste en de

tweede bestreden beslissing door enige onregelmatigheid zijn aangetast. Zijn algemene beschouwingen en zijn bemerking dat hij in het Rijk dient te kunnen verblijven tot werd geoordeeld over de rechtmatigheid van de bestreden beslissingen laten hier niet anders over denken. Verzoeker werd in de mogelijkheid gesteld om de Raad te vatten en zijn grieven voor te leggen. Hij heeft dus, weze het dat hij er op een gebrekkige wijze gebruik van heeft gemaakt, kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen middel dat tot de nietigverklaring van de eerste en de tweede bestreden beslissing kan leiden aangetoond en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de derde en de vierde bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken op veertien juli tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK